

Sygn. akt V CSK 118/14

POSTANOWIENIE

Dnia 1 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w G.
o ochronę dóbr osobistych,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 1 października 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt V ACa [...], V ACz [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i
zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 270 (dwieście
siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda W. S. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 25 lipca 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 3 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie doszło do nieważności postępowania z uwagi na nieprawidłową reprezentację pozwanego (art. 379 pkt 2 k.p.c.), co było wynikiem nieotrzymania przez powoda zawiadomienia o przejęciu zastępstwa procesowego przez Prezesa Sądu Rejonowego w G. będącego reprezentantem Skarbu Państwa. Art. 8b ust. 4 ustawy z dnia 8 lipca 2005 r. o Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa (t. j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1150 z późn. zm.) wyraźnie wskazuje, że jeżeli przekazanie sprawy lub grupy spraw

do prowadzenia nastąpiło po wszczęciu postępowania, Prokuratoria Generalna zawiadamia sąd o przekazaniu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa podmiotowi reprezentującemu Skarb Państwa, a do zawiadomienia sądu o przekazaniu zastępstwa procesowego Skarbu Państwa, Prokuratoria Generalna załącza jego odpisy dla stron lub uczestników postępowania. Ten formalny obowiązek informacyjny został wykonany przez Prokuratorię Generalną w sposób prawidłowy (k. 33), a wadliwość w postaci niedoręczenia stronie przeciwnej odpisu zawiadomienia nie wywiera negatywnych skutków na sytuację procesową tej strony, tym bardziej, że w odpowiedzi na pozew znajduje się stosowna informacja o przejęciu zastępstwa procesowego (k. 35), a ponadto strona przeciwna mając dostęp do akt postępowania mogła się z zawiadomieniem Prokuratorii Generalnej zapoznać. Co więcej, w postępowaniu kasacyjnym zarzut nieważności może dotyczyć bezpośrednio tylko postępowania przed sądem drugiej instancji (por. m. in.: wyrok SN z dnia 2 października 2012 r., sygn. akt II UK 58/12, niepubl., wyrok SN z dnia 23 maja 2012 r., sygn. akt III CSK 274/11, OSNC 2013, nr 2, poz. 23, Biuletyn SN 2012, nr 7, s. 14, wyrok SN z dnia 1 czerwca 2012 r., sygn. akt II PK 259/11, niepubl.). Ponadto, do nieważności postępowania z przyczyn określonych w art. 379 pkt 2 k.p.c. mogłoby ewentualnie dojść tylko wtedy, gdyby Skarb Państwa był reprezentowany przez jednostkę organizacyjną zupełnie nie mającą żadnego związku z dochodzonym roszczeniem (zob. postanowienie SN z dnia 14 marca 2013 r., sygn. akt I CZ 7/13, niepubl.). W niniejszej sprawie nie występuje problem dokonywania czynności procesowych z naruszeniem obowiązku zastępstwa procesowego Skarbu Państwa.

Powołanie się we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłankę uregulowaną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m.in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżący uznał, że oczywistą sprzecznością z prawem jest przyjęcie, iż prawo do sądu nie jest dobrem osobistym w związku z czym nie przysługuje ochrona z tytułu jego naruszenia przewidziana

w art. 24 k.c., jednakże nie wykazał jakiegokolwiek rażącego naruszenia prawa przez Sąd Apelacyjny. Ta przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania także zatem nie została wykazana, (zob.: wyrok SN z dnia 6 maja 2010 r., sygn. akt II CSK 640/09, OSNC Zbiór Dodatkowy nr A/2011, poz. 4 oraz wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 29 stycznia 2014 r., sygn. akt I ACa 1257/13, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt I ACa 1565/12, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 14 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa 613/12; niepubl.).

Wobec powyższego, w braku innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.